

tot het uiterste getergde tijger zijn prooi. Een klauw raakte de benen van Rikkie, die zich krampachtig aan de liaan vast klemde. Maar dit keer kwam het gehate dier niet verder. Met een verschrikkelijk gehuil stortte de tijger in de diepte van de put. De scherpe pennen op de bodem drongen door z'n lichaam. Er zouden geen nieuwe slachtoffers meer vallen, daar had een kleine dappere negerjongen voor gezorgd. Met knikkende knieën van alle doorgestane angst klom Rikkie uit de boom. Hij voelde het warme bloed langs z'n benen druppelen. Van alle kanten kwamen mensen op hem toestormen die hem uit dankbaarheid kusten en omhelsden. Toen kwam voor de diep ontroerde Rikkie de mooiste beloning. Met tranen in z'n ogen van spijt vroeg Fritz of hij ook Rikkie's vriend mocht worden. Rob, die er vlak naast stond, kon wel zingen van blijdschap toen hij het stralende gezicht van z'n zwarte vriendje zag. Geloof maar niet dat Rikkie daarna nog veel alleen was. Toen de schrammen op z'n benen waren genezen, trokken er steeds drie op avontuur uit, een hechtere band kon er niet bestaan.

De heldendaad van Rikkie was niet voor niets geweest. Zijn vader was gewroken, niemand hoefde meer angst te hebben. Bovendien had hij twee echte vrienden gekregen.

J. Mayer-de Zeeuw.

Seppl's nieuwe hemd

Op de vroege zondagmorgen kwam Seppl bij zijn grootvader, die voor de houten bergwoning op een bank zijn pijpje zat te roken.

„Je ziet er prachtig uit,” zei grootvader. Seppl was gekleed in de kleurige dracht van zijn streek en boven zijn leren broek blonk onder het geborduurde vest een hagelwit linnen hemd.

„Nieuw?” vroeg grootvader, terwijl hij met de steel van zijn pijp naar het hemd wees.

„Ja, grootvader.” Seppl knikte blij. „Moeder heeft het gemaakt.”

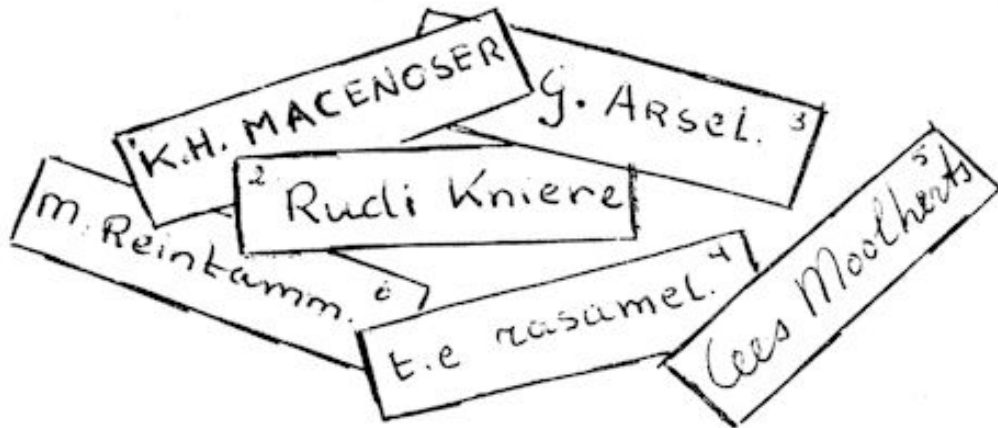
„Aan jouw hemd hebben nog wel meer mensen gewerkt dan moeder alleen, jongen,” zei grootvader.

Seppl keek de oude man verbaasd aan. Deze klopte op de bank naast zich en omdat Seppl voelde dat er nu een verhaal kwam, ging hij gezellig naast grootvader zitten.

„Als ik 's zondags een schoon hemd aantrek,” zo begon grootvader, „dan denk ik vaak aan al de mensen die hiervoor werk hebben verricht. Daar

Zoek
de
zes
beroepen

is dan allereerst de boer, die het vlas voor het linnen zaaide. Maar voor hij dit kon doen, moesten eerst de arbeiders in de machinefabriek ploeg en eg vervaardigen. En dáárvoor moesten de mijnwerkers het ijzererts delven uit de diepe schachten. Maar in de mijngangen heeft men stuthout nodig, opdat deze niet instorten. Daarvoor zijn bomen geplant en vele jaren behoed door de houtvester, totdat ze groot genoeg waren om door de hout-hakker te worden omgehakt. Daarna moesten ze nog worden gezaagd en weer door andere mensen worden weggereden.

Het ijzererts wordt naar de hoogoven gereden, van de andere kant komen dan nog de kolen uit de kolenmijn, die nodig zijn om het erts te smelten. En die hoogovens moesten dan ook nog worden gebouwd. Stel je eens voor, hoeveel werk alleen de metselaars hebben moeten verzetten om de sterke muren van de hoogovens op te trekken!

Zo hebben we dan eindelijk ploeg en eg. De boer kan zijn vlas zaaien. Maar wacht even, hij heeft een zak nodig om dat zaad in te vervoeren. Wie zal weten waar de hennep voor die zak is gegroeid, in Rusland of in Italië of waar dan ook, en wie zal het hebben gesponnen en geweven?

Eindelijk kan dan het vlas groeien, hemelsblauw bloeien en rijp worden. Nu wordt er geplukt, het zaad wordt afgestroopt, er wordt gerooid en gehegeld, gesponnen, geweven en gebleekt.

Hoeveel werk zal er wel verzet zijn om spinmachines en weefstoelen uit te vinden en te bouwen?

Nu kan moeder gaan knippen en naaien. Maar nu moet je je nog eens voorstellen, dat die schaar en die naald ook eerst nog moesten worden gemaakt. Hoeveel gedachten en arbeid zijn daar wel niet aan besteed?

Zo zie je maar Sepl, je kunt eigenlijk niet eens tellen hoeveel mensen er wel gewerkt hebben aan dat nieuwe hemd van jou. En zo zie je ook, hoe wij mensen elkaars werk nodig hebben in de wereld en hoe zelfs de kleinste en geringste taak van groot nut kan zijn voor het geheel."

Vrij naar Rudolf von Koschützki.

M. Hesper-Sint.